

- (e) udarbejdelse af mønsterformularer til erhvervsvejledning; samt
 (f) metoder til bedømmelse af erhvervsvejledningens resultater.

35. De myndigheder, der har ansvaret for erhvervsvejledningen, bør i samarbejde med arbejdsgiver- og arbejderorganisationer og eventuelt med andre organer udfolde systematiske bestræbelser for at udbrede kendskabet til og forståelsen af erhvervsvejledningens formål, principper og metoder.

7. Revision af konventionen om arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, af 1933.

(Dagsordenens punkt 10).

På den 31. internationale arbejdskonference drøftedes en revision af konventionen af arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, af 1933 (nr. 34). Konventionen er kun ratificeret af 6 lande, og der var fra forskellig side fremsat ønske om en revision. Man nåede imidlertid ikke til enighed i San Francisco, men vedtog en resolution, der bestemte, at spørgsmålet om en revision af den gældende konvention, der bestemte, at spørgsmålet om en revision af den gældende konvention skulle optages på den 32. arbejdskonference.

Konventionen af 1933 afskaffer med få undtagelser alle private anvisningskontorer, som modtager betaling. Fra arbejdsgiverrepræsentanterne blev det i 1948 foreslået og vedtaget af kommissionen, men ikke af konferencen, at sådanne anvisningskontorer kun skulle reguleres og kontrolleres af det offentlige. Bureauets foreslåede tekst, som var udarbejdet efter den sædvanlige fremgangsmåde, søgte at forene disse to synspunkter. Forslaget indeholdt 3 afsnit. Afsnit I indeholdt almindelige bestemmelser, der dels definerer begrebet „arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling“, dels fastslår, at medlemsstater, som ratificerer konventionen kan vælge mellem at anvende afsnit II eller afsnit III i konventionen og skal meddele ved ratifikationen, hvilket afsnit man vælger. Ratificeres der efter afsnit III, kan man senere meddele, at man i stedet agter at anvende afsnit II. Derimod kan der ikke skiftes fra afsnit II til afsnit III.

Afsnit II indeholder bestemmelser om en trinvis nedlæggelse indenfor en begrænset periode af alle private arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, medens afsnit III indeholder bestemmelser om regulering og kontrol med sådanne anvisningskontorer.

Kommissionen foreslog en række ændringer, som ikke berørte principperne i bureauets forslag. Et forslag fra arbejdsgivergruppen om, at et land, som havde ratificeret konventionen efter afsnit II skulle have ret til senere meddele, at man agtede at anvende afsnit III, blev forkastet i kommissionen.

Der var ikke i kommissionen enighed om det nye princip, at der kan vælges mellem to alternativer, men et flertal gik ind for det. De ændringer, som blev foreslået af kommissionen fulgte hovedsagelig 3 linier, idet udvalget 1) understregede forbindelsen mellem denne konvention og konventionen af 1948 om arbejdsanvisningens organisering (nr. 88); 2) udvidede det område, hvor de offentlige myndigheder skal rådføre sig med arbejdsgivernes og arbejderne organisationer; 3) gav flere af konventionens bestemmelser en mere elastisk formulering.

På konferencen blev der fra forskellig side udtrykt betænkeligheder ved det alternative princip, idet der udtryktes frygt for, at dette ville skabe et farligt præcedens for den fremtidige internationale arbejderlovgivning. Kommissionens forslag blev dog vedtaget.

Konventionens tekst er sålydende: